

Вяра

Приложение 2-ро с подробни разяснения към "Истинската християнска вяра"

Банковата система
слага началото си във
Вавилон преди около
3000 г. (*Willard
Cantelon, The Day the
Dollar Dies, p. 52.*)

Тъй като за притежателите на злато е било неудобно да носят със себе си тежкия метал, те го оставяли на съхранение у доверен човек. Той от своя страна им давал къс от пергамент или кожа със своя подпис и печат. По-късно всеки, който представи тази разписка на пазача, може да получи златото. С течение на времето тази система става по-популярна. Специални и все по-квалифицирани хора стават пазачи на златото и те започват да съхраняват съкровищата на повечето богаташи. В търговските си сделки притежателите на злато по-късно започват да обменят помежду си тези разписки, така че не става необходимо златото да се изтегли от пазача. Става само прехвърляне и смяна на собственика. По този начин у пазача се натрупват злато и скъпоценности. Въпреки че скъпоценният метал не им принадлежи, пазачите започват да го дават назаем на други търговци, които им изплащат някакъв процент за

използването му. По-късно тези пазачи на скъпоценности стават известни под името лихвари. През средните векове лихварството е забранено. Малко по-късно, по време на кръстоносните походи неимоверно много нарасналата търговия в Европа довежда до създаването на първата международна банка.

Развихрянето на лихварството има антична история, но модерният му европейски вариант се развива през XIII-XIV век във Венеция. Там се оформят първите банки и банкери, чийто най-ярък образ - патологично алчният евреин и антихристиянин Шейлок е обрисуван от Шекспир в пиесата му „Венецианският търговец“.

Венецианските банкери възприемат идеята да се пренася къс хартия, който да гарантира, че търговецът X има едни колко си злато в банката на банкера Y. Така търговците можели да обменят стоки без да влачат торби със злато. Златото им стояло на сигурно място в трезорите на банките. Така се родили банкнотите. Първите истински банкноти в Европа се появяват през XVII век. През 1661 г. Шведската банка имала недостиг на сребро и издала първите печатни пари с гаранции на банката.

Отначало банкнотите имали пълно покритие в злато, но постепенно се стигнало до извода, че никога хората не обменят едновременно банкнотите си в златната им равностойност и се приело, че 33% е оптималното покритие на една банкнота с ценни метали. Днес такова покритие със злато няма нито за най-разпространената валута - долара, нито за еврото, нито за някоя друга валута.

Стойността на парите в наше време е най-голямата манипулация, защото се гради върху доверието в правителствата и националните банки (които всъщност

всички са в частни ЕВРЕЙСКИ ръце). А те са доказвали много пъти, че не само не са гарант за паричната сигурност на гражданите, но обикновено са съучастници в ударите по благосъстоянието им чрез финансови кризи и резки сризове на валутите.

Фактически това са механизмите с които еврейските спекуланти банкери периодично разграбват народите (можете да си припомните примери, на които ние самите бяхме свидетели – еврейските комунистически обери на българския народ през Лукановата зима на 1990 г., а също и хиперинфлацията на Виденовата зима 1996/1997 г.).

В учебниците ни по история пишеше, че Рим пада през V век под напора на нахлуващите от изток варвари. Това е вярно, но донякъде. Варварите всъщност бутат една прогнила структура, която се е клатела отдавна.

Ето пък какво пише римския историк от времето на Гай Юлий Цезар Гай Салустий Крисп в своя труд „Заговорът на Катилина“ за моралната деградация на Рим:

„След като богатството започнало да бъде на почит и било съпроводжано със слава, могъщество, чувството за добродетел било притъпено, бедността започнали да считат за срам, а в неподкупността да виждат злонамереност. Тъй от богатството се породила страст към удоволствия и алчност, съпроводжана от надменност, които обхванали младежта - тя грабела, прахосвала, малко ценяла своето, желала чуждото, нямала ни срам, ни свян, еднакво не зачитала и презирала и божествените и човешките закони...” (Нещо много познато и днес – б. р.)...

Елитът на Рим приел по-лесния начин за поддържане на лукса като начин на живот. **Управниците на Рим просто започнали да фалшифицират парите. Те намалявали**

процентът на златото и среброто във всяка монета до минимум. Първо Нерон, най-жестокият преследвач на християните, под влиянието на **изповядващата юдаизъм Попея**, започнал да фалшифицира парите. През 64 г. той изтеглил от обръщение златните и сребърни монети от населението и пуснал нови със своя образ, но с намалено съдържание на злато и сребро и с по-малко тегло. Докато преди от 1 фунт (454 грама) сребро се сечали 84 денария, сега от същото количество се правели 96 денария. Което означавало цели 15% „печалба“, всъщност - измама.

Финансовата измама и ограбването на поданиците стигнало върхове при Каркала, но затова пък човешките права били във възход. При този владетел на Рим юдеите получили пълни граждански права. **Самият Каркала бил от еврейски произход**. След него - при Гален „сребърната“ монета вече била изчистена от съдържание на сребро почти стопроцентово. Тя съдържала под 5% чисто сребро!

Тази възходяща линия на девалвация на валутата била разиграна преди 18-20 века от същата по народност клика, която ще я разиграе и през 1929 г. във вид на Голямата депресия, гигантския финансов срив в САЩ - Римската империя на XX век. Обезценяването на парите през вековете ще следва същата схема - постепенно намаляване на златното съдържание в тях до пълното му изчезване. **Днес нито една валута, освен швейцарският франк, няма златно покритие**. Стойността на валутите е въпрос на манипулации, които се разиграват от собствениците на Федералния резерв - частната банка, притежание на 12 еврейски фамилии, за която милиони хора по света се заблуждават, че е централна държавна банка на САЩ.

Германският икономист Вернер Зомбарт описва античното еврейство като нация от лихвари, прилагаща в

живота детайлно разработените лихварски техники от Талмуда. За Рим Зомбарт пише: „В римския свят богатите евреи давали заеми на царете, а по-бедните - на низшите слоеве от населението.“ („Die Juden und das Wirtschaftsleben“, Sombart W., Leipzig, 1911).

Не са малко оценките на древни автори, които определят еврейските колонии в Рим като средища на измамата.

Страбон например нарича евреите разбойници (Georg. XVI 28). Сенека ги определя като „най-престъпни племена - sceleratissima gens (лат.)“ (fr. 145 R). Тацит твърди, че еврейските заселници са с тъмен и престъпен характер и успяват благодарение на своята безнравственост (Hist. V, 5). Ювенал в своите сатири предупреждава съгражданите си да не приемат юдейството заради неговия човеконенавистен характер. Според него еврейската вяра не учи на добро, а обратно - да се върши зло на другOVERците. Тези оценки на толкова различни автори явно имат някакво основание.

Рим изглежда е усетил смъртната опасност, която носи измамата, наречена лихварство. Римският елит пада най-рано в капана на заемите, гонейки високо ниво на стандарт, независимо от състоянието на държавата. По-късно това ще правят повечето европейски владетели, заемайки пари от еврейските банкери-лихвари, докато изпаднат във фалит. И когато гарантираш с държавата си и фалираш, собственик на държавата ти става твой лихвар.

Фактически това е механизма НА СКРИТО ОГРАБВАНЕ И ЗАРОБВАНЕ НА НАЦИИТЕ, ОСЪЩЕСТВЕН ОТ ЮДЕЙСКИЯ ТАЛМУДИЧЕСКИ САТАНИНСКИ ЕЛИТ, който е започнал още от ранното средновековие.

Първите градове и държави, където те се разгръщат напълно и успяват да обсебят финансовата, икономическата и политическата власт се намират логично на територии, където са приети сравнително толерантно, а именно в Рим и изобщо в Италия.

Колапсът на Рим, според изследователи на епохата става в резултат на финансовите измами: „Търговията и промишлеността били разрушени, паричната система се разпадала, разцветът и редът на предишния Рим изчезнал. До момента, в който Константин не въвел златния солид и колапсът на монетната система, протичащ в продължение на две поколения не бил овладян...”(*Roman Imperial Money, Grant Michael, Amsterdam, Adolf M. Hakkert, 1972*).

Какво причинило обаче финансовия крах на Рим. Това, което ще предизвиква през вековете всички следващи финансови кризи - паричната спекулация, дирижирана от посветени, от една олигархия, мечтаеща да подчини материалните богатства на света. Голяма роля в нея играе фарисейско-равинската каста, пренесла извън библейските земи философията на ограбване на „гоите“, на непосветените, на всички народи, непринадлежащи към талмудистко-кабалистката корпорация.

Сектата на фарисеите (от евр. - прушим, което значи „обособени“, „специални“) преляла в равинска институция на затворено, конспиративно общество, което предавало талмудическите знания главно устно на цялата еврейска диаспора в Римската империя. Идеята за богоизбраност се деформирала във философия за превземане на материалното богатство на света, което според конспираторите равини, принадлежало на „избраните“. Да станеш „избран“, това според

изкривеното юдейско мислене, означавало да газиш през интересите и живота на неизбраните, които били приравнявани на животни според Талмуда.

Основният начин на ограбване на неизбраните станала лихвата. Да се дават пари назаем с голяма лихва било главно занимание на еврейските заселници в Европа след разрушаването на Втория храм през 70 г. Редица римски автори, като историкът споманатият Тацит, описват измамническия характер на евреите лихвари и предупреждават за опасността от делови връзки с тях.

През цялото Средновековие евреите представляват живата плетеница от финансови канали, през които тече ограбването чрез лихви богатство на християните.

Забележителен е фактът, че евреите са се движели винаги зад бойния таран на враговете на християнството. Те се чувстват най-добре тогава, когато християнството е в упадък. Налагането на християнската вяра като официална в римската империя през 313 г. от Константин Велики било жесток удар по еврейското лихварство, на който те търсили реванш векове. Константин Велики, родом от Ниш, император на Римската империя (306-337 г.), прекратил преследванията на християните през 313 г. с Миланския едикт. Скоро след това той преместил столицата на империята в източния град на Босфора Византион. Колебаел се между родния Ниш, София и Византион, накрая избрал стратегическото пристанище на Босфора. Финансовият срыв на Рим бил овладян от Константин чрез прекратяването на паричните измами на дотогавашните римски императори и въвеждането на златния солид. Солидът бил монета от чисто злато, тежаща 4.55 грама, чиято тежест не се променила от 309 г. до периода на Никифор II Фока (963-969 г.), когато бил олекотен с 0,28 грама. Цели шестотин години без

инфлация и обезценяване на валутата! Такъв период в човешката история няма. Този период е бил възможен само в една християнска, православна империя, каквато е била Византийската. Защото заедно със солида, Константин въвежда и моралните принципи на управление и общежитие във Византия. Константиновият свод от закони превърнал Византия в държавата, където съществувала симфония между духовната и светската власти. Константин дал път на епископското или църковното право. Което значело, че съденето на хората ставало в най-голям синхрон с Божиите закони, с християнството. Оттогава датира даването на показания да става с двама свидетели, както го изисквала църквата. Константин забранил осъдените на принудителен труд да бъдат жигосвани по лицата, защото човек е създаден по Образ Божий. Отменено било и смъртното наказание чрез разпъване на кръст и счупване на краката. Животът на затворниците бил облекчен. Били въведени редица строги наказания, преследващи сексуални извращения като хомосексуализма, безразборните прелюбодеяния. Били насърчавани онези семейства, които полагали грижи за изоставени деца. Подхвърлянето на деца било третирано като причиняване на смърт. Гладиаторските борби, събуждащи животински и сатанински усещания у римляните, били забранени. Неделята била въведена като държавен празник, ден Господен. В следващите две-три столетия това законодателство било доразвито от други императори, сред които се отличава Юстиниан I (527-565 г.). Той обявил свещеническата служба, заедно с императорската институция за най-големия Божи дар на човечеството. Тяхната хармония давала на хората всички възможни предимства, така че императорът непрестанно полагал грижи за православието и

свещеничеството, предвид очакваната за това Божя награда (Nov. 6: а. 535) („Империя на ново средище. Християнският дух на византийската култура” - Херберт Хунгер). Юстиниан осъдил содомитския грях на хомосексуалистите и призовал грешниците в това направление да се покаят овреме. На практика решенията на четирите вселенски събора - Никея, Константинопол, Ефес, Халкидон добили сила на общовалидни закони.

След приемането на православие в средновековна България през 864 г. от свети княз Борис I Михаил, тук също се утвърждава хармонията между светска и духовна власт. Която впрочем съществувала и преди това. Стара България се славела с липсата на робство, здрави социални правила и липса на измами и кражби.

Това обаче е времето, в което срещу християнството тече здрава интрига.

Териториите му са обект на атаки от юдействащите с център Вавилон, а след западането му - Багдад. Там се установява първоначално световният център на юдейството след разрушаването на храма и разселването на евреите.

Интересен парадокс е фактът, че днес смятаният за враг на юдейството ислям е бил през Средновековието боен таран на юдаизма срещу християнския свят. Еврейският автор Дан Кон-Шербок пише в книгата си „Еврейското наследство“, че евреите в бившите византийски провинции приветствали управлението на мюсюлманите (Еврейското наследство, Дан Кон-Шербок, „Шалом“, София, 1999, стр. 101).

Самата ислямска религия е инспирирана от юдеи с цел

създаване на инструмент (в лицето на някои агресивни арабски племена) за борба с главния враг - православна Византия.

Фактите потвърждават привилегированото положение на евреите през цялата епоха на ислямската инвазия срещу християнска Европа - от VII-VIII век до падането на Османската империя през XIX век. През първите два века на ислямско владичество при Умаядите и Абасидите, ислямските управници потвърдили властта на традиционните вавилонски еврейски институции. Когато арабите завладели Вавилон, те признали официално поста на ексиларха, който в продължение на векове бил водач на вавилонските (и не само на тях) евреи, твърди Кон-Шербок (*Еврейското наследство, Дан Кон-Шербок, „Шалом“, София, 1999, стр. 102*).

Цели седемстотин години евреи управляват превзетата от араби и маври Испания. Както признават самите еврейски автори като Дан Кон-Шербок: „Но в Испания еврейската общност реализира най-големите си постижения.“ (*Еврейското наследство, Дан Кон-Шербок, „Шалом“, София, 1999, стр. 105*). Умаядските халифи обилно използвали услугите на еврейската върхушка за администриране, финансови игри и събиране на данъци от завладяното християнско население.

Навсякъде в европейския континент евреите влизали чрез изгодни заеми в контакт с владетелите, подтиквали ги към войни и катаклизми, за да изпаднат в остра нужда от пари. След което им заемали още пари, този път срещу огромни лихви. **При невъзможност за плащане, лихварите ставали собственици на имоти и хора, или добивали права да се разпореждат с хазната на владетеля, което ги правело повече от крале. Такава**

схема разпръснатите в Европа евреи прилагали от
влизането на арабите в Испания през VIII век до
създаването на огромния мафиотски финансов октопод
на фамилията Ротшилд, оплела абсолютно всички
европейски дворове (включително и Ватикана) в
мрежата си през XVIII и XIX век. Когато кралят на Арагон
Фердинанд през 1469 г. обединил Испания чрез брака си
с кралицата на Кастилия Изабела, настанали черни
времена за лихварите евреи. Испания била освободена
напълно от мюсюлманите и църквата забранила лихвата
и лихварството. Кралят изгонил евреите и те намерили
много добър приют при султана на Османската империя -
при разрушителя на Византия и България: „Хиляди
испански евреи емигрират в европейските владения на
Османската империя. Там те са толерирани по традиция
и Истанбул става средище на най-голямата еврейска
общност в Европа през средните векове.“

(„Евреите в международната политика“ стр. 28)

Тази беда сполетяла лихварското племе и в Англия, но по-рано. През 1275 г. английския крал Едуард I забранил на евреите да печелят пари чрез заеми и анулирал всички дългове към евреи. Явно недоволството от еврейското грабителство стигнало върха си, за да предприеме Едуард I такава драстична мярка. Но това не спряло мошеничествата и през 1290 г. кралят изгонил евреите от Англия. Те се върнали чак при разрушителя на монархията и църквата Кромвел през 1655 г. И през XIX век вече владеели финансите на Англия.

Друг европейски крал - френският Филип Красивия също забранил еврейското лихварство, иззел имуществото на спекулантите и ги изгонил от Франция през 1306 г. Съответно и във връзка с това в същия

период се провежда и процесът срещу темплиерите. За този процес има много литература, но никъде в нея, не се споменава, че всъщност нещата са свързани с еврейството, защото конспиративното общество на темплиерите, което от монашески орден станало покланяща се на Луцифер секта и първата банкерска къща на Европа, било в тясна връзка с юдейската върхушка. Филип разбрал това и реагирал по единствения спасителен за страната си начин.

Как Западът се превърна от територия на Христовата Църква в територия на безбожието и на Мамона?

По класическия луцифериански път - пътя на гордостта и алчността. Тези две характеристики са пистата, по която се движи богоборческият легион от момента на падението на Сатанаил до днес.

След изграждането на държавата на духа от император Константин през IV век, Западът заболял от ревност. Наследниците на бившето величие на Римската империя не могли да преглътнат факта, че Светата Апостолска и Съборна църква ще е Една и ще се състои от равнопоставени епископски центрове в най-старите градове на християнската вяра: Александрия, Йерусалим, Антиохия, Византион (Константинопол) и Рим. Римският архиепископ, днес наричащ се „папа“ пръв започнал да издига Рим в някакъв особен статут, в нещо върхово и първенстващо. Като довод изтъквал факта, че свети апостол Петър лично основал църквата в Рим. На този аргумент източните епископи не противопоставили аналогични факти - че например свети апостол Павел лично основал църкви в доста градове на Мала Азия и Източното Средиземноморие - Кесария, Писидийска Антиохия, Ефес, Троада, Милет (всички тези

градове, без първия, са днес в Турция), Филипи (в българската Беломорска Тракия), Солун, Атина и Коринт. Свети апостол Андрей пък християнизирал днешните земи от двете страни на Черноморието. Източните епископи обаче спазвали принципа на равноначалието сред главите на църквата, защото вярвали, че истинският глава на християнската църква е самият Иисус Христос.

През 718 г. Християнската империя - Византия е спасена от българските войски на канас Тервел. Арабите нападали Европа от две посоки - през Гибралтар откъм Северна Африка и през Босфора откъм Мала Азия. Естествено откъм Мала Азия техните сили били в пъти повече, тъй като това е по-близкият и удобен път. През 718 г. Константинопол бил обсаден и сарацините (арабите) вече предвкусвали победата. Тогава се появяват войските на канас Тервел, без да има специален договор с Византия. Според франкските хронисти като Зигиберт „българите погубили 30 000 сарацини“. Според монаха Алберик арабските жертви на българското оръжие били 32 000. За сравнение ще дадем цифрата на арабските войски, които се бият с Карл Мартел през 732 г. във фатална за Западна Европа битка при Поатие - 6000. **Българите при Константинопол отблъснали стохилядна арабска армия и спасили християнската империя Византия за осем века напред.** Тук трябва да се подчертае факта, че дядото на покръстения Тервел - Кубрат също бил кръстен, но и двамата били еретици - монотелити (кръстени в ерес).

Кубрат бил с византийско образование след 20 годишно пребиваване в столицата на световната култура - Константинопол. Въпреки, че в учебниците по история обикновено България и Византия са представяни като

непримирими врагове и непрекъснато воюващи страни, фактите сочат, че всъщност въпреки териториалните битки за „наместване на границите“, двете държави са били в симбиоза, защитаваща векове Европа от тюркски и други малокултурни племена (християнизирването на българските земи и българското население става много по-рано от официалната дата на приемането на християнството като държавна религия - 864 г., но в предходните години много българи се отклоняват в различни ереси и канас Борис обединява всички в православната вяра). Най-великите държавни и културни постижения на България датират именно от епохата на най-ревностното развитие на християнската култура. Това е „златният век“ на Симеон Велики - край на IX век и целият X век. Тогава се създава книжовната школа на учениците на Кирил и Методий - Климент, Наум Ангеларий, Сава, Горазд, които формират центрове на обучение около себе си и възпитават стотици учители и духовници. България дава светлината на Словото Божие на цяла днешна Русия и Източна Европа.

В същото време оформилият се вече като морално различен Запад изграждал държавата на гордостта и материалната алчност. Държавата на Мамона. Първото предателство започнало от там, където би трябвало да е крепостта на вярата - Римския епископат, наречен папство. Гордостта на западната църква стигнала до пряко обожествяване на римския епископ, наричан „папа“.

Веднага след утвърждаването на Христовата църква, в основните градове на античността начело на християнските общности застават епископи - първосвещеници, първите от които са ученици на апостолите. В Йерусалим, Антиохия, Византион,

Александрия и Рим се установяват първите епископи, които са равни помежду си по ранг и никой от тях не се смята за „наместник на Бога“, а за духовен пастир, поел завета на Христос.

Когато през 756 г. франкският крал от династията на Каролингите Пипин Къси произвежда папа Стефан II за държавен глава и му подарява територии, следва и логичният жест на папа Лъв III, който пък „назначава“ сина на Пипин Къси - Карл Велики за император на Свещената Римска империя през 800 г.

От 781 г. папата вече датира своите грамоти от годината на своя понтификат (назначение като първосвещеник). Първият папа, който започнал да сече и свои монети бил Адриан, който през 784 г. пуснал в обръщение сребърен динар с надпис „Victoria domini nostri“ - „Победа на Господа наш“. Така се получило преплитане между чисто светската власт на императора и тази на папата. И двамата претендирали да са върховни управници. Императорът считал папата за свой васал, а папата - като първожрец, ръкоположил императора, смятал, че има власт над него. В периода IX-X век надделявала имперската власт. Но от XI век до XIV век хегемонията на папата била неоспорима.

Самият факт, че римския архиепископ от споменатия момент започва сам себе си да нарича „pontifex optimus maximus“ - НАЙ - ДОБРИЯТ ВЪРХОВЕН ЖРЕЦ, ПОКАЗВА ЯСНО В КАКВО СЕ Е ПРЕВЪРНАЛА ЗАПАДНАТА ЦЪРКВА, ЩОМ РЪКОВОДИТЕЛЯ ѝ Е ВЪЗВЪРНАЛ ТИТЛАТА НА ЕЗИЧЕСКИЯ ЖРЕЦ НА ДРЕВНИЯ РИМ!

Тази институция все повече придърпвала към себе си чисто административни и държавнически функции. Освен, че противоречи на същността на Христовия завет

„Кесаревото - кесарю, Божието - Богу!“ и на каноните на Църквата, тези амбиции на Ватикана намесвали висшия клир все повече в нечисти политически игри, свързани с насилие, ограбване и убийства.

Това дава самочувствие на поредния папа - Николай I (858-867 г.), който налага идеята, че папата е наместник на Христос на земята (Vicarius Christi) неговата власт произтича непосредствено от Бога, което му дава право да се разпорежда съдебно и законодателно както си иска. Неговият авторитет бил авторитетът на Бога. Всяко съждение и постановление на папата става моментално канон. Този принцип е в категорично противоречие на същността на църквата, която е съборна, според завета на Христос.

При мегаломанските търсения на средновековните римски папи се дошло съвсем естествено до изпадането в ерес спрямо Източната православна Църква, която останала пазителка на Светото Съборно и Апостолско начало във вярата...

Следва продължение...

{{_LINK1_}}